

Berm-zonnetje

De winterakonietjes hebben er plotseling zin in gekregen. Ze stralen je opeens vrolijk tegemoet als je argeloos de heemtuin inwandelt. Het lijkt dan wel of de zon opeens van onderen komt, zo vrolijk geel als het kleurt bij je voeten. Hoewel er een regulier zonnestraaltje voor nodig is om de bloemetjes te openen, zijn de ronde knopjes van de toegevouwen bloembladjes al vrolijk genoeg met hun ingehouden geligheid. Daarbij doen hun nekkraagjes van groene blaadjes ook hard hun best om het dorre bruin van de afgevallen bladeren te overstemmen.

Het is leuk om te zien hoe voorbij wandelende mensen hardnekkig de kale takkenboel, de koude buitenlucht en de donkere regenwolken negeren bij het zien van al deze vrolijkheid. 'Ha', zeggen ze tegen elkaar, 'het wordt weer lente'. 'Fijn'. 'Lekker'. 'Het gaat weer de goede kant op'. Waarna iedereen weer een stukje tevredener dan voorheen zijn eigen kant op gaat.

Een jaar of twee geleden had ik de positieve invloed van al deze mid-winterse kleine lentekriebels nog niet door. Al dat 'getroel' van die natuurfreaken en hardnekkige tuiniers, het ging geheel en al langs me heen. 'Wek me maar als ik in mijn t-shirt in het zonnetje kan zitten', dat was meer mijn benadering. 'Ga toch weg met dat optimisme in de marge, en dat getuur in de berm, daar kan ik niets mee'. Terwijl ik toch elk voorjaar weer bloeiende bloemetjes in huis haalde om de boel wat op te vrolijken. En ik toch elk jaar weer het lengen van de dagen meer waarderen ging. Zou het met ouder worden te maken hebben dat je jeugd, en een nieuw begin, zelfs als het een plantje in de berm is, meer gaat waarderen? Maar zo oud ben ik nog niet, dus waar voert dit pad me dan heen? Naar meer vrolijkheid? Hmmm.... OK: daar kan ik mee leven!